

H L A S MUČEDNÍKŮ

ČLEN
MEZINÁRODNÍ
KŘESŤANSKÉ
ASOCIACE
ICA

MUČEDNÍCI KŘESŤANSKÉ VÍRY
/SKRYTÉ KAMENY V NAŠICH ZÁKLADECH/
PERPETUA A FELICITAS (1915)

2

2004

Zemřely kolem roku 200

„Mysli na svou matku, svého bratra, svou tetu. Prosím, Perpetuo, mysl také na mě, svého otce. Ale ze všeho nejvíce mysl na své malé dítě!“

Perpetua se takřka zhroutila zármutkem nad slovy svého otce. Ona a čtyři další včetně její mladé otrokyně Felicitas byly ve vězení v severoafrickém městě Kartágu. Proti nim vznesené obvinění znělo: Jsou to křesťané.

Bylo to kolem roku 200. Římský císař Septimus Severus provedl hon na zrádce a křesťané se jevíli jako lidé s „nebezpečným nedostatkem loajality“. Nechtěli obětovat kadidlo – dokonce i za cenu ztráty života.

Římské shromáždění ale nechtělo mučedníky. Co chtěli, byla oběť římským bohům, vlastenecké gesto, podobně jako třeba vojáci salutují před vlajkou. Ale Perpetua zůstala ve svém přesvědčení neochvějná. Jako křesťanka cítila, že požadované obětování je totéž jako zapřít Krista, kterého považovala za svého jediného Pána.

Perpetua byla asi dvaadvacetiletá a nedávno porodila syna. Je očividné, že byla křesťankou jen krátce. Její otrokyně Felicitas jí byla takřka sestrou. A také i ona byla čerstvou matkou a dítě porodila krátce po svém zatčení.

Perpetua byla vzdělaná žena a plyně hovořila latinsky i řecky. Naše informace o jejím pobytu ve vězení pocházejí z deníku, který si vedla. (Další věřící pak doplnili podrobnosti o její popravě.)

Jejímu otci bylo dovoleno ji třikrát navštívit a vždy ji snažně prosil, aby svůj postoj přehodnotila. V této patriarchální společnosti by žádná slušná dcera nemohla otci něco takového odepřít a tak ho vy-

*Pamatujte na vězně,
jako byste byli
uvězněni s nimi;
pamatujte na ty,
kdo trpí, vždyť i vás
může potkat utrpení.*

pokračování na str. 1

ŽIDŮM 13,3

Richard Wurmbrand

Vězeňské zdi kdyby promluvíly

Autor knihy, rumunský luterský farář, jenž byl ve své vlasti v padesátých letech čtrnáct let vězněn pro víru, zde předkládá svá kázání, která si v duchu sestavil ve vězení, a to zejména během dlouhých dvou let strávených na samotce. Kniha je pozoruhodným a jedinečným dokumentem o hlubinách křesťanské víry uprostřed nelidského teroru a zoufalství.

J. B. Phillips, americký teolog a tvůrce známého moderního anglického překladu Nového zákona, napsal po přečtení této knihy: „Je to snad nejpodivuhodnější kniha, kterou jsem kdy četl. Richard Wurmbrand musí být jedním z nejdůležitějších křesťanů naší doby. Jeho zkušenosti přesahují mnohé z toho, co považujeme za nejzazší meze lidských možností, a kde si on přesto zachoval víru v Krista i moc Boží lásky.“

Některé myšlenky autora nám možná budou připadat zvláštní. Autor sám v úvodu knihy o tom píše:

Dobře vím, že mnou vyslovené myšlenky jsou v rozporu s tím, jak mnozí křesťané rozumějí Písmu. Avšak můj život v čase, kdy jsem ona kázání sestavoval, se rovněž neshodoval s životním stylem křesťanů ve svobodném světě. Neměl jsem Bibli, teologické knihy ani křesťanské společenství, jež by dohlíželo na správnost mého uvažování. Neporovnávejte mé myšlenky ze samotky s tím, co vás napadá, když sedíte v pracovních či obývacích pokojích. Raději se snažte pochopit, co si mysleli a myslí miliony křesťanů v komunistických věznicích, když na ně dorážejí strašlivé zmatky.

Vázaná, 12×18 cm, 136 stran, cena 175 Kč

Kniha vyjde v první polovině července!

Časově omezená nabídka:

Pokud si knihu objednáte do 15. července, obdržíte ji za zvýhodněnou nakladatelskou cenu 150 Kč.

Richard Wurmbrand napsal...

NÁŠ NEJVĚTŠÍ HOST

*Je hoden [setník]
aby mu to udělal.*
(LUKÁŠ 7,4)

Naši draze milovaní!

Při jedné příležitosti řekli Ježíši, že římský setník je hoden toho, aby mu bylo pomoci. Můžeme se modlit za konkrétní lidi, aby byli spaseni, ale pouhé naše prosby nestačí. Pokud nás druzí žádají, abychom se za ně modlili, musíme si uvědomit, že naše intervence nemusí působit, pokud tito lidé nebudou sami litovat svých nepravostí a nedovolí Kristu, aby očistil jejich srdce i životy.

Pán Ježíš je nejzávažnější host, kterého kdy můžeme ve svém životě přijmout.

Vypráví se příběh o jednom křesťanském otci, který svému synovi řekl, aby uklidil zahradu, „protože nás dnes navštíví Ježíš se svými učedníky“. Protože chlapec již Ježíše znal a miloval, pracoval na zahradě co nejušilovněji, až konečně řekl otci: „Jsem hotov.“

Otec si celou zahradu prošel a pak řekl: „Všechno je krásně uklizené, ale přece jen to ještě není dostačující pro Ježíše.“

Dítě se vrátilo na zahradu a s novým elánem posbíralo z cestiček každý uschlý lísteček i každé smítko. Když otec prohlížel jeho úsilí podruhé, řekl: „Bravo! Zahrada je nyní skutečně dokonale uklizená, ale ještě to stále

pokračování z 1. str. obálky

dat ve veřejnou nelibost. Ale Perpetua odmítla při všech třech návštěvách otcovy prosby, aby zapřela svou víru. Od mladých žen, zejména z urozené rodiny, se očekávalo, že své otce budou poslouchat. Avšak křesťanství ustanovuje novou rodinu – církev. Tato mladá žena považovala poslušnost vůči tělu Kristovu i Nebeskému Otci za přednější než své závazky vůči všem pozemským vazbám. Také podpora, kterou oběma ženám církev prokazovala, je ujišťovala o tom, že o jejich malé děti bude postaráno.

Když jí do žaláře přivedli jejího malého syna, Perpetua napsala: „Najednou jsem se opět cítila zdravá a opustily mě veškeré starosti i úzkost, co bude s mým dítětem. Vězení se pro mě náhle stalo místem, kde jsem chtěla být více než kdekoli jinde.“

Přesvědčení obou mladých žen bylo neotřesitelné. Zapřít Krista bylo horší než smrt. Následovat ho bylo pro ně poslušností čísla jedna, ať to stálo cokoli. Perpetua měla také extatické vidění, v němž viděla, jak společně s dalšími kráčí po ostrých dykách vzhůru a jsou vítáni Spasitelem v krásné zahradě.

Když nastal osudový den, Perpetua a Felicitas opouštěly vězení, aby byly odvedeny do arény, podle očitých svědků „radovaly se, jako by byly na cestě do nebe“. Obě křesťanky byly před běsnícím davem hozeny divokým šelmám. Rozdivočelá kráva je nejprve povalila, ale Perpetua se postavila a pomohla Felicitas na nohy. Obě byly horlivě připraveny zemřít pro Pána.

Perpetua také povzbuzovala další křesťany, kteří měli tentýž úděl, volala: „Stůjte pevně ve víře a milujte jeden druhého a to, co se s vámi děje, vás nebude moci oslabit!“ Běsnící zvířata obě ženy po-

valila a smýkala s nimi po ploše arény. Přesto zůstaly ženy ještě naživu. Proto k nim přistoupili vojáci, aby na nich dokonali rozsudek smrti. Podle očitých svědků se vojákovi, který přistoupil k Perpetue, tak třásla ruka, že si Perpetua sama přiložila jeho meč na hrdlo a tak naznačila, že je připraven zemřít.

Obě mladé ženy, jen krátce věřící, se staly rychle hrdinkami víry a příkladem pro všechny ostatní křesťany.

O dvě století později poukázal sv. Augustin na příznačná jména obou mučednic. Spojily se podle něho „perpetua a felicitas“, což doslova znamená „věčné štěstí“, a přesně také toho, obě ženy dosáhly.

Podle oběžníku *Christian History Institute*

■ Indonésie

SVĚDECTVÍ HETTY SIGIORY

Křesťanská vesnice Mamoya byla terčem útoku militantních muslimů již celkem pětkrát. K tomu poslednímu pátému útoku došlo 25. května 2000, a právě v ten den zakusila sedmatřicetiletá Hetty Sigiora, jak kruté pronásledování, tak i Boží zázračnou ochranu.

Kolem páté hodiny ráno uslyšela Hetty střelbu i výbuchy granátů. Ihned popadla své dvě děti a běžela se s nimi ukrýt do budovy kostela, kam rovněž přiběhla řada dalších vesničanů. Tisíce bojovníků militantní organizace Laskar Džihád vyzbrojených automatickými zbraněmi postupovalo ze všech stran k vesnici včetně od moře. Křesťanští muži se pokoušeli útočníky zastavit mačetami i čímkoli ostrým, co měli zrovna po ruce. Také manžel Hetty se připojil k obráncům.

Když byli obránci poraženi, snažili se utéci do džungle. Ještě před-

není ta zcela zvláštní čistota, kterou by si Syn Boží zaslouhoval.“

Chlapec se otce zeptal: „A co je tou zvláštní čistotou?“

Otec chlapeci odvětil: „Pro takového vzácného hosta nestačí pouze uklidit jen všechno ošklivé. Musíš zahradu rovněž vyzdobit jako nikdy předtím. Rychle, jako Ježíšův přítel, vesaď v zahradě krásné orchideje, růže a lilie, které tam dříve nebyly. Pak se musíš postarat, aby bylo rovněž dostatek světla a všechny květiny se krásně hřejivě leskly. Ježíš je hostem nepřekonatelné vznešenosti a podle toho musí být přijat.“

PROBLÉMY SVĚDOMÍ

Když jsem byl v rumunském vězení, měli tam někteří spoluvězni mající křehké svědomí velké problémy.

Tak například ráno přišel dozorce, otevřel okénko cely a zeptal se, kolik je nás celkem v cele.

Pokud se stalo, že během noci zemřel některý z vězňů a my bychom odpovíděli „šestnáct“ namísto „patnácti“, mohli jsme získat na celý den jednu porci jídla navíc. To by bylo pro nemocné vězně velkým dobrodiním. Bylo však správné lhát? Vzpomněli jsme si, že David kdysi provedl zakázanou věc, aby získal potravu pro své hladové vojáky (1. Samuelova 21,1–6). Avšak co my?

Několikrát se stalo, že když byl některý z vězňů vyvoláván, aby dostal za nějaký přestupek 25 ran bičem, vystoupil z řady hebrejský křesťan Milan Haimovici, aby přijal trest místo jmenovaného ubožáka.

Jelikož dozorce, kteří se specializovali na bití, vězně podle jména neznali, bylo snadné je oklamat. Bylo však správné zalhat a prohlásit: „To jsem já“ a klamně se vydávat za jinou osobu? Je to podvod anebo naplnění onoho velkého přikázání – milovat své bližní?

Měli jsme ale i jiné problémy než jen se svým svědomím. V zimě nám komunisté často nabízeli horký čaj nebo polévku. Mohli jsme si

vybrat, buď budeme snášet strašlivou zimu a nebo se malinko zahřejeme, ale budeme záhy trpět hroznou bolest, když nebudeme moci jít na toaletu. Nakonec tento problém někteří vyřešili tím, že vykonali potřebu do misky ze které pak jedli.

Tito bratři, kteří se museli za těchto situací rozhodovat, však byli daleko od nějakého zoufalství. Jak je to možné? Toužili žít podle Bible, která nás učí, že máme každým soužením procházet s radostí, neboť Bůh je připraven hojně obdarovat ty, kteří k němu volají.

V Súdánu byl katolický kněz Bagriel Dwatuka zavěšen na lano a pak bičován. Pak mu jeho mučitelé zasyпали čerstvé rány solí. Za toto hrozné mučení ještě musel říci: „Děkuji!“

Avšak křesťané to mohou říci, i když je k tomu nikdo nenutí. Ti, kteří nás zraňují, nás současně povznášejí k pochopení tajemství utrpení (1. Petrova 4, 12;13).

V Súdánu bylo zabito mnoho křesťanů. Některé útočníci uvěznilí v kostele, přivázali je tenkými provazy k lavici a pak jim muslimský velitel řekl: „Za okamžik vás všechny postrlííme. Ať vás přijde váš Bůh zachránit!“ Pak vojáci vyprázdnilí do bezmocných věřících zásobníky svých automatických zbraní.

Tito mučedníci žijí nyní již mimo náš čas. Apoštol Pavel na adresu umučených křesťanů napsal: „Jsme obklopeni takovým oblakem svědků“ (Židům 12,1). Tito svědkové víry byli a jsou hlavní inspirací naší misie, která zveřejňuje heroické příběhy křesťanských mučedníků ve více než čtyřiceti jazycích. Oni nás „obklopují“, když kážeme a píšeme o dnešní pronásledované církvi a když se snažíme těmto utlačovaným věřícím i jejich rodinám nejrůznějším způsobem pomáhat.

Ježíš touží pracovat společně se svou církví. Budete-li ochotni aby konal i vaším prostřednictvím, pak půjdete po stezce hrdinů víry minulosti i současnosti.

tím manžel Hetty zahlédl jejich krávu, která zůstala přivázána u domu. Když odběhl k ní, aby ji vyprostil, hodil po něm jeden z útočníků ruční granát. Jako zázrakem však nálož nevybuchla.

Během útoku přišlo o život více než dvacet vesničanů a další stovky byly zraněny. Domy i kostely však byly zcela vypáleny.

Hetty se rozhodla, že uteče i s oběma dětmi (patnáctiletou Imeldou a dvouletou Klemensiou) do džungle. Všechny běžely společně do prudkého, silně zarostlého svahu a držely se přitom všeho, co je mohlo udržet. V jednu chvíli se matka chytla stromku, který se ale zlomil a žena se skutálela dolů, přímo před jednoho útočníka. Obě její děti to seshora viděly, ale protože se bály, utíkaly dál.

Muž ji bez jediného slova sekl mačetou do břicha a hlavy a pak řekl: „Pojď s námi a staň se muslimkou a zachrániš se.“ Hetty v bolestech odpověděla: „Ne, raději zemřu ve své víře než jít s vámi. Jen mě tady pohřbete.“ Rozhněvaný zabíják ji ještě sekl do ruky a pak šel za svými kumpány.

Těžce zraněná Hetty nebyla schopna chůze. Plazila se po zemi a bořila se do blátivých děr pod banánovníkem. Přitom se modlila: „Pane, i když mi ti lidé provedli takové zlo, nic se nemůže změnit na tom, že má síla a uzdravení přichází od tebe.“ A tak Hetty zůstala ležet v jedné blátivé díře a čekala na pomoc.

Naneštěstí se onen zabíják vrátil v doprovodu dalšího, aby společně Hetty dobili. Hetty je viděla, slyšela jak spolu hovoří, ale bylo jí velmi divné, že oni nevidí ji. Muž, který ji dříve zranil řekl: „Ještě před několika minutami tady byla. Musíme ji dodělat!“ Nakonec muži posbírali suché listí a trávu a zapálili to v domnění, že tím zraněnou ženu vypudí z jejího úkrytu.

Obě děti běžely dál do džungle

Hetty ukazuje na svém těle jizvy po ranách mačetau

v horách. Ještě téhož večera se na jednom z horských vrcholů sešly s dalšími křesťany z jejich vesnice.

Hetty dál tiše ležela v blátivé díře, čekala a modlila se o pomoc. Pak náhle uslyšela tlumené hlasy lidí, kteří zpívali křesťanské písně. Byli to muži, kteří bránili vesnici. Hetty na ně ze všech sil vykřikla a oni jí přišli na pomoc. Ihned ji odvezli do nemocnice v městě Tobelo, kde zůstala dva týdny na léčení.

Potom jí ošetřující lékař řekl: „Zít-ra už můžete jít domů.“ Hetty odpověděla: „Jít domů? Ale kam! Žádný domov už nemám.“

Její rodina pobývala v té době s ostatními vesničany pod širým nebem. Nyní je Hetty se svou rodinou v utečeneckém táboře, asi půl hodiny cesty od jejich vesnice.

O pronásledování, kterým prošla, Hetty prohlašuje: „Bible nám říká, že když nás někdo udeří do tváře, máme mu nastavit druhou.“

Tyto události Hetty přivodily veli-ké trauma. Hluboké sečné rány jí přetaly také nervy. Nyní se duševně i tělesně zotavuje. Hlas mučedníků

POČET KŘESŤANŮ SE ZTROJNÁSOBIL

Během uplynulých deseti let se počet křesťanů v Šanghaji, druhém největším městě Číny, více než ztrojnásobil. Mezi sedmi a půl miliony tamních obyvatel žije 127 000 evangelikálních křesťanů. Shromažďují se ve 111 registrovaných sborech, ale rovněž i v mnoha domácích církvích. Ta druhá skupina rovněž zakouší pronásledování.

Rada představitelů domácích církví prožíla zatčení, výslechy i bití. Devadesátiletý křesťan Li Moxi psal svou vlastní krví na vládní místa dopisy, ve kterých se snažil komunistickým úředníkům vysvětlit, že křesťané komunisty jako své bližní milují, avšak nemohou ve své víře dělat kompromisy jen kvůli tomu, aby se jim zalíbili.

MISIE V ARMÉNII

„Pro sousedy jsme předmětem sváru, nepřátelům pro smích“ (Žalm 80,7).

Tato slova by mohla být napsána o arménském lidu. Již od třetího století byli obyvatelé této země převážně křesťané a následná historie Arménie je naplněna pronásledováním. Poslední holocaust na tomto obyvatelstvu spáchali v roce 1915 Turci.

Naše německá misie vytiskla Bible v arménštině, a další křesťanskou literaturu. Tyto materiály je nyní možno do této svobodně přivážet. Pro distribuci literatury jsme také v Arménii založili křesťanské centrum.

V našem křesťanském životě i práci bychom měli všichni prokazovat vděčnost Bohu za jeho mnohá požehnání i za každou příležitost, kdy mu máme osvědčit svou věrnost.

V Kristu Váš

Richard Wurmbrand

[Richard Wurmbrand (1909–2001) – rumunský luterský farář, který byl pro svou víru vězněn 14 let v komunistickém žaláři.

Po odchodu na Západ založil se svou manželkou Sabinou v roce 1967 mezinárodní misijní organizaci, jejímž cílem je pomáhat pronásledovaným křesťanům. Tento článek byl původně publikován v americké verzi zpravodaje Hlasu mučedníků v říjnu 1996.]

Eritrea

PRONÁSLEDOVÁNÍ NENÍ PŘÍJEMNÉ, JE ALE UŽITEČNÉ

Letay nemohla o své křesťanské víře mlčet. Byla zaměstnána jako zdravotní ošetřovatelka ve vězeňské nemocnici v městě Assab a při své profesi se setkala s řadou křesťanů, kteří byli kvůli víře ve vězení, a kteří jí svědčili o Kristu. „Jsme přece všichni součástí jednoho duchovního těla, jak mohou tady mlčet o jejich utrpení?“ ptala se sama sebe.

V Eritreji žijí evangelikální křesťané pod stále vzrůstajícím tlakem diktátorské vlády komunistického stylu v jejímž čele stojí prezident Isaias Afworki. V této zemi jsou povoleny čtyři náboženské skupiny – muslimové, katolíci, pravoslavní a luteráni – které smějí pořádat veřejné bohoslužby. Všichni ostatní, včetně evangelikálních křesťanů, mají společná shromáždění zakázána. Vládní představitelé obviňují evangelikální křesťany z toho, že jsou v zemi rozdělovací silou a podkopávají národní jednotu. Evangelikální představitelé to rozhodně popírají a označují sami sebe za přesvědčené vlastence. Evangelikální věřící jsou rovněž označováni za špehy etiopské vlády, CIA a dalších západních tajných služeb. Úřady také křesťany označují za lenochy, kteří svůj čas promarnějí v modlitbách a společných setkáních. Kromě toho se objevují i ohavné pomluvy o údajných sexuálních deliktech páchaných křesťany, které prý v Eritreji přispívají k šíření AIDS. Jen během uplynulého měsíce bylo zatčeno kolem 350 evangelikálních křesťanů.

Někteří z těchto věřících byli uzavřeni do

jí opatřil rovněž zevrubnější léčení v jednom bezpečném městě.

Největší úkol naší misie v Indonésii cítíme v oblasti komunikace a cestování. Tento nejlidnatější muslimský národ na světě obývá celkem 3000 ostrovů. A tak musíme Hetty a dalším zaplatit rovněž letenky a lodní dopravu. Modlete se za Hetty i všechny další podobně postižené křesťany, aby opět nabýli dřívějších sil.

– *Hlas mučedníků*, USA, květen 2004

AMBON ZNOVU ZACHVÁTILA VLNA NÁSILÍ

LONDÝN, 4. května (Compass) – V Ambonu (město ležící na stejnojmenném ostrově v jižní části indonéského souostroví Moluky) se znovu rozpoutala vlna sektářského násilí. K nepokojům došlo v neděli 25. dubna, kdy účastníci oslav 54. výročí založení nezávislé politické strany FKM-RMS v rámci akce vztyčili zakázané vlajky. Muslimové, kteří považují RMS za prodlouženou ruku místní křesťanské komunity usilující o získání nezávislosti na vládě, byli vztyčováním vlajek popuzeni. Místní sbory sice popřely jakoukoli účast na akci, jejich vyjádření však nebyla věnována žádná pozornost a ve stále rozděleném Ambonu došlo k obnovení bojů mezi muslimy a křesťany. Podle některých pozorovatelů skupiny aktivistů využívají nastalý zmatek k rabování, zabíjení a vypalování budov a maří tak naděje na nastolení trvalého míru v oblasti. Nicméně minulý týden se boje omezily na samotné město a nerozšířily se do okolních vesnic. Indonéská vláda vyslala do oblasti lékaře, vojáky a příslušníky vojenské policie, aby pomohli rozpoutané násilí potlačit. Mnoho místních obyvatel uprchlo ze svých domovů a přidalo se tak k řadám přibližně 36 000 uprchlíků, kteří již žijí v táborech na jižních Mo-

lukách. Otec Kees Bohm z římskokatolického krizového centra v Ambonu prohlásil, že současná krize znamená definitivní zastavení mírového procesu.

– *Compass Direct*, USA, 4. května 2004

■ Pákistán

KŘEŠŤANSKÝ STUDENT ZEMŘEL NA NÁSLEDKY MUČENÍ

ISTANBUL, 10. května (Compass) – Pákistánští policisté v středopákistánské provincii Pandžábu minulý týden jen neochotně zatklí muslimského duchovního poté, co místní student křesťanské univerzity podlehl následkům zranění způsobených krutým mučením v islámské *madrase* (semináři).

Maulvi Ghulam Rasool byl vzat do vazby na policejní stanici Toba Tek Singh v poledne 2. května, deset hodin poté, co devatenáctiletý Javen Anjum zemřel ve faisalábádské nemocnici.

Navzdory iniciativám usilujícím o propuštění duchovního na svobodu (nejprve v sobotu 8. května a dnes znovu u magistrátního soudce) Rasool stále zůstává v dočasné vazbě. Během sobotního přelíčení právní zástupce Anjumovy rodiny přesvědčil porotu, aby byla Anjumova výpověď na smrtelné posteli natočená policisty 26. dubna zahrnuta do První informační zprávy o případu.

Dnes soudce Qamar Zaman Khoker rozhodl o prodloužení Rasoolovy vazby o další dva dny, aby policie získala čas do 12. května ke shromáždění doplňujících důkazů a zatčení dalších dvou podezřelých ze zločinu.

„Policie se s námi snaží spolupracovat,“ uvedl místní křesťan sledující celý případ v rozhovoru pro agenturu Compass, „ale celá záležitost

poštovních kontejnerů, kde byli ponecháni bez světla, v extrémním vedru, s minimem vzduchu a potravy a bez jakékoli lékařské pomoci. V srpnu minulého roku bylo takto uvězněno 62 křesťanů za to, že si vzali sebou Bible na vojenské cvičení. V dalších případech byli křesťané mučeni a připraveni o svůj majetek. V září minulého roku bylo zatčeno jedenáct mladých křesťanů, když se v jedné domácnosti šli k bohoslužebnému shromáždění. Policisté jim rozkázali, aby se své víry ihned zřekli. Když to odmítli, nedostali stravu, dokud prohlášení nepodepsali.

Letay vyrůstala v pravoslavné rodině, avšak k hlubšímu a osobnějšímu poznání Krista přišla až v rámci duchovního probuzení, které zaválo etiopskou pravoslavnou církví. Protože zakoušela ve svém životě z milosti Boží duchovní proměnu, začala Letay společně s další ošetřovatelkou donášet potraviny a peníze svým spoluvěřícím, kteří byli uvězněni pro víru. Ale tato pomoc si také vyžádala svou daň.

Latey i její kolegyně byly přistiženy jak uvězněným křesťanům přinášejí potravu. Obě byly okamžitě zatčeny a surově vyslýchány a bity.

První dva dny prožívala Letay ve vazbě nesmírnou úzkost; pak ale její srdce naplnil Boží pokoj. „Vydala jsem svůj život plně Kristu a tak jsem se náhle přestala bát,“ prohlásila později Letay.

Z malé vazební cely byla později přemístěna do větší cely, kde s ní bylo dalších pět žen. Bylo to totéž vězení, kde předtím pracovala jako ošetřovatelka. I když v cele bylo hrozné vedro, neboť město Assab leží v pouštní oblasti, vyznává Letay navzdory tomu, že Kristus byl s ní. „Byl to dobrý čas,“ prohlašuje Letay o svém šestiměsíčním pobytu ve vězení. „Velmi to posílilo mou víru a pomohlo mi to poznat důvěrněji Ježíše.“

Byla to také úrodná doba vzhledem k možnosti hlásat evangelium: Letay se svou kolegyní vyprávěly svým spoluvězeňkyním o Kristu a dvě z nich také nakonec uvěřily. Když byla Letay ve vězení, stále jí Duch Boží při-

pomínal verš z proroka Ozeáš 2,14: „Uvedu ji na poušť; mluvití budu k srdci jejímu.“ Letay se sice nacházela ve vězení na poušti, ale nebyla sama. Pán vsuktu promlouval k jejímu srdci.

Na konci října byla Letay propuštěna z vězení. Poslední den se jí ještě dostalo od policistů dvou důrazných nařízeních: musí přestat číst Bibli a také se přestat stýkat s evangelikálními křesťany.

Její nejbližší se na ní kvůli její víře v Krista velice zlobí. Sice ji nechávají, aby bydlela u nich, ale zakazují jí scházet se s ostatními věřícími. Protože má v osobních dokladech zápis o svém pobytu ve vězení a ekonomická situace v zemi je nanejvýš svízelná, nepodařilo se Letay dosud najít zaměstnání. Navzdory všem zákazům i varováním, jak od členů rodiny, tak od policie, se Letay stýká se svými spoluvěřícími dál. Dobře ví, že by se za své aktivity mohla dostat opět za mříže. K tomu jen poznamenává: „Jsem připravena!“

Letay nás také prosila o modlitby za věřící, kteří ještě stále musí pobývat v eritrejských věznicích: „I když jsou třeba duchovně posilováni, přesto trpí fyzickou bolest a mají nejruznější potíže. Prosím modlete se za ně, za jejich zdraví i další potřeby.“

Příběh Letay není v Eritreji nijak výjimečný. Vláda evangelikálním křesťanům nedůvěřuje a označuje je za protivlastenecké živly. 15. května 2002 si jeden z ministrů vlády předvolal představitele evangelikálních sborů. Sdělil jim, že jejich shromáždění jsou zakázána; mohou sice dál vyvíjet sborovou činnost a mít své kanceláře, ale veřejná shromáždění musí přestat dokud sbory nezískají vládní registraci.

Tyto sbory samozřejmě podaly okamžitě příslušnou žádost o registraci, avšak během uplynulých dvou let nezískala potřebnou registraci ani jedna z církví. Některé sbory mimo město Asmara již byly přinuceny činnost ukončit.

Ale křesťané nečekali na to, až vláda povolí jejich činnost. Jeden eritrejský pastor prohlásil, že nehledě na zákaz, zorganizoval jeho

je značně zpolitizovaná. Vláda se snaží zamezit zatýkání maulvích (muslimští vedoucí modliteb).“ Zatýkání těchto mužů by mohlo poškodit vztahy s vlivným extrémistickým blokem muslimského volebního obvodu, dodal mluvčí.

Minulý týden pandžábský ministerský předseda Perviz Elahi prohlásil, že muslimští náboženští vůdci sice byli v minulosti zatýkáni, současná vláda však na podobné „extrémní“ kroky přilíží nevěř. „Musíme prokázat harmonii mezi různými náboženskými skupinami a jednotu ve vlastních řadách, abychom rozptýlili představu o netolerantnosti islámu,“ citoval Elahiho deník *The News* ve vydání z 6. května.

Rasool působil jako vedoucí modliteb a hlídač v madrase Jamia Hassan Bin Murtaza v osadě Tarandi nedaleko Toba Tek Singh, kde byl Anjum pět dní mučen. Sám Anjum označil jako jednoho ze svých trýznitelů ředitele madrasy, maulvího Ghulama Murtaze Sába.

Na smrtelné posteli v nemocnici Anjum v původním prohlášení pro policii uvedl, že důvodem jeho mučení byl odmítavý postoj k přijetí islámu. V dalším rozhovoru, který s ním později natočila v nemocnici vlastní rodina, Anjum prohlásil, že ho unesli lidé z madrasy, když se zde zastavil s úmyslem napít se vody ze školního vodovodního kohoutu.

Jakmile se dozvěděli, že je křesťan, naléhali na něj „od večera do rána“, aby se obrátil k islámu. Když se bránil, přistoupili k barbarickým metodám mučení.

Mučitelé Anjumovi pouštěli elektrický proud do ušních boltců, zlámati mu pravou ruku a prsty, vytrhali několik nehtů, způsobili mu četné popáleniny, surově jej bili přes chodidla a také mu přivodili vážná zranění ledvin a močového měchýře. Podle oficiální pitevní zprávy vydané 6. května bylo na jeho těle údajně nalezeno 26 zranění.

Anjum dodal, že jej nakonec mučením donutili odříkat znění muslimského vyznání víry, což je úkon, kterým se člověk podle islámského zákona stává muslimem. Rodině však řekl, že se své křesťanské víry nevzdal.

Anjum studoval třetím rokem obchod na státní vysoké škole v Quetta a byl třetí ze šesti dětí.

K jeho zmizení došlo 17. dubna, když cestoval z Toba Tek Singh do domu svého dědy v Gojra. Otec neprodleně přijel z Quetta, nahlásil synovo zmizení na policii, nechal odvysílat oznámení v místní kabelové televizi a inicioval pátrání v oblasti.

22. dubna zástupci madrasy přivedli Anjuma na policii a prohlášovali, že ho přistihli v okamžiku, kdy se snažil ukrást vodní čerpadlo. Jeho zdravotní stav byl však natolik vážný, že ho policisté odmítli vzít do vazby a vyzvali rodinné příslušníky, aby jej převezli do místní nemocnice.

Během dvou dnů chlápci selhaly obě ledviny a místní lékaři nařídili převoz do nemocnice Allied Hospital ve Faisalábádu. Navzdory opakované dialýze a intenzivní péči však Anjum 2. května zemřel, 11 dní po své hospitalizaci.

Podle zprávy zveřejněné 30. dubna v deníku *Dawn* ředitel madrasy policistovi řekl, že Anjum byl závislý na drogách a že se údajně přiznal k pokusu o krádež ve snaze získat peníze na narkotika.

Při návštěvě vyšetřujícího týmu z láhaurského Centra pro právní pomoc a urovnávání vztahů policejní stanice v Toba Tek Singh den po Anjumově smrti vrchní policejní komisař Mohammad Anwar ul-Haq prohlásil, že obvinění útočníci „nezbili Anjuma s úmyslem připravit jej o život“.

Vzhledem ke skutečnosti, že Anjum údajně přišel do madrasy „s vědomým záměrem spáchat krádeže“ a zaměstnanci madrasy jej přistihli při činu, policista dospěl

sbor setkávání malých skupinek věřících nad Božím slovem. I když se nesměly konat veřejné bohoslužby, církev se dále setkává po domácnostech. Některé sbory v těchto nových okolnostech dokonce zaznamenaly nárůst počtu svých členů.

„Pronásledování není příjemné, je ale užitečné,“ prohlásil jistý eritrejský evangelikální pastor. Jiný zase vypočítává pozitivní dopad pronásledování církve na jeho zemi: víra věřících je posílena, evangelium se dostává k dalším lidem a církev je jednotnější.

„Skrze toto pronásledování,“ říká jeden z křesťanských představitelů, „nevím jak je to možné, ale církev roste.“

Vědomí jednoty je u eritrejských křesťanů pozoruhodné. Když byl jeden z pastorů vloni v létě zatčen, pastoři z dvou dalších evangelikálních denominací přišli do jeho domu, modlili se s jeho manželkou a nabídli jí finanční podporu.

„Neděje se nic než Boží vůle,“ prohlašuje další eritrejský pastor. „Máme na zdejší situaci církve jasný názor, totiž, že si Bůh používá tohoto pronásledování k pročištění svého lidu. Až Bůh uvidí, že má církev dostatek duchovního ohně a že je dostatečně očištěna, pak možná přijde více svobody. Proč Ježíš prohlašuje v Matoušově evangeliu, že si postaví církev na skále a brány pekla ji nepřemohou?“

Pastor Ghebre směl na vlastní oči uvidět Kristovu moc budující jeho sbor. V lednu 2002 navštívil jistého pravoslavného kněze, který v té době prožil hluboké obrácení. Pastor Ghebre vyprávěl knězi i celé jeho rodině o své cestě víry. Když se později všichni společně modlili, vtrhla do domu policie a zatkla oba muže a ještě knězovu matku. Ta byla záhy propuštěna, avšak Ghebre i kněz skončili ve vojenském táboře.

V táboře je mučili. Svazovali je provazem, který táhli přes ústa, ruce a k nohám. Takto svázaní museli ležet na zemi ve velmi bolestivé pozici. Ghebrehu začali dozorcí kopat a bít obuškem. V těchto hrozných mukách se Gheb-

re modlil za svého pravoslavného přítele, aby ho Pán nenechal trpět nad jeho možností, protože to byl velmi křehký člověk. Bůh na tyto modlitby odpověděl a knězi dali učitele pouze několik políček a jinak ho nechali být. Ghebreho však tloukli celé tři hodiny a pak, pozdě v noci, ho propustili. Rok na to byl Ghebre zatčen znovu – společně s jedním spoluvěřícím, který byl u něho právě na návštěvě. Jen chvíli předtím, než do domu vtrhla policie, si oba muži četli 4. kapitolu 2. Korintským a zamýšleli se zejména nad 17. veršem: „Toto krátké a lehké soužení působí přenesmírnou váhu věčné slávy nám, kteří nehledíme k viditelnému nýbrž k neviditelnému.“

Navzdory zatčením, bití a věznění je evangelium v Eritreji na postupu a církev zde roste. „To je normální součást evangelia,“ prohlašuje Ghebre. „Také v Bibli vidíme, že církev rostla právě tehdy, když procházela utrpením.“

Hlas mučedníků podporuje v Eritreji rodiny křesťanských vězňů finančně. V dalších měsících chceme s eritrejskými křesťany vytvořit příslušné projekty na posílení a povzbuzení Božího lidu v této zemi. [V rámci naší české pobočky jsme v těchto dnech zaslali eritrejským věřícím z darů našich čtenářů 2000 USD, které mají být použity zejména

Tato evangelikální modlitebna poblíž eritrejského města Asmara byla úředníky uzavřena a zapečetěna. Následně byla budova vykradena a odcizeno veškeré technické a elektronické vybavení. Nikdo však nebyl za tuto krádež zatčen.

k závěru, že „bylo Boží vůlí, aby tímto způsobem zemřel“.

„Celou atmosféru nesnášenlivosti [vůči nemuslimům] vytvářejí školní osnovy,“ uvedl v rozhovoru pro agenturu Compass křesťanský duchovní, který se zúčastnil Anjumova pohřbu. „Právě jsme dokončili studii nejnovějších knih vydaných vládou a zjistili jsme, že jsou ještě více islamistické a fanatické než kdy dříve.“

V uplynulých dvou letech pákistánský prezident Perviz Mušaraf prohlašoval, že islámské školy podporující rozdělující „sektářské“ učení budou muset přepracovat své osnovy nebo jim bude hrozit zákaz činnosti.

Ministr pro náboženské záležitosti Mohammed Ejaz ul-Haq včera na slavnostním shromáždění v madrase v Taxila uvedl, že „západní propaganda směřovaná proti madrasám je nepodložená a je zapotřebí se proti ní postavit“. Ul-Haq byl také citován v dnešním vydání deníku *Daily Times*, když prohlásil, že „závadné“ učebnice obviňované z šíření netolerance mezi studenty madrasy byly staženy z trhu a že jejich autoři budou postaveni před soud a potrestáni.

– *Compass Direct*, USA,
10. května 2004

ZABITÍ PASTORA

Hlas mučedníků dostal nedávno informaci, že 2. dubna byl zabit pastor jednoho malého sboru v městě Manawala, které se nachází poblíž Láhauru. Kolem poledne se pastor George Masih se svou manželkou Aniatou a čtyřmi dětmi díval na videonahrávku filmu *Ježíš*. Když film skončil, otevřela Aniata domovní dveře, aby vyšla ven. V tu chvíli do domu vtrhli dva maskovaní muži. Jeden popadl Aniatu, zatímco druhý vystřelil na jejího manžela. Když se pastor zhroutil na zem, udeřil ho útočník ještě pažbou zbraně do hlavy.

Masih byl křesťanem sedmý rok a byl ve své duchovní službě velmi aktivní. Před dvěma lety se přestěhoval do Manawala, aby zde založil nový sbor. Práce nového sboru však vyvolala velkou zášť muslimského souseda, jistého Shokat Aliho. Ten naléhal na vlastníka pozemku, aby Masihovu rodinu vystěhoval a Masihovi dokonce vyhrožoval smrtí, pokud nepřestane kázat evangelium.

Pohřbu zavražděného pastora Masiha se zúčastnilo kolem tři sta lidí včetně mnoha muslimů, které jeho služba oslovila. Aniata pro zástupce Hlasu mučedníků uvedla: „Potřebujeme modlitby našich bratří a sester, abychom tu velikou ztrátu v Boží síle unesli.“ Aniata má čtyři děti ve věku osmi, čtyř, dvou a jednoho roku.

Modlete se za Aniatu a její děti, aby se s touto rodinnou tragédií vyrovnaly. Modlete se, aby služba, kterou její muž započal v Manawala i nadále pokračovala a mnozí přišli k víře v Ježíše Krista.

– *Hlas mučedníků*, Kanada,
7. dubna 2004

■ Somálsko

ZAVRAŽDĚN PASTOR ZA EVANGELIZAČNÍ PRÁCI

Podle zpráv, které tento týden *Hlas mučedníků* obdržel, byl 25. dubna zavražděn v Somálsku (kraj Dinsor) pastor Shueb Maalim Madkheyr a jeho tělo pak bylo spáleno, aby jej nebylo možné identifikovat.

V polovině února obcházel pastor Shueb ve zmíněné oblasti vesnice, kázal evangelium hlavně mladým lidem a snažil se zakládat nová společenství. Boží slovo se začalo šířit a Shueb vyučoval biblickému poselství také děti. 25. dubna k němu přistoupili dva ozbrojení muži a obvinili ho, že „otravuje“ mysl dospívajících. Podle očitých svědků se mezi

k tisku křesťanské literatury v tamním jazyce.]

Modlete se za vaše bratry a sestry, kteří v Eritreji trpí pro jméno Pána Ježíše. Modlete se, aby stáli pevně a jednotně ve své víře v Krista a mnozí další mohli jejich prostřednictvím dojít k obrácení.

– *Hlas mučedníků*, USA, duben 2004

Súdán

PŘÍBĚH DAMARE GARANGA

Damare Garnag se staral o velbloudy; ale nikoli ze své vlastní vůle. Damare padl do zajetí islámským vojákům, kteří přepadli jeho rodnou vesnici. Když mu bylo pouhých sedm let, prodali ho jako otroka jedné muslimské rodině v městě Tuobon.

Damare o chovu velbloudů pochopitelně nevěděl nic. Nicméně snažil se jak jen mohl, hlavně kvůli strachu z bití; ale i tak to nestačilo. Stalo se, že mu jedno zvíře uteklo. Když se to dověděl jeho pán se, strašně se rozzuřil a křičel: „Cos to provedl! Za to zaplatíš, ty hloupý otroku, zabiju tě!“ Ačkoli mu z očí koukalo splnění této hrozby, něco jako kdyby mu v tom nakonec zabránilo.

Damare byl rád, že utekl hněvu svého pána, tedy alespoň pro tentokrát. Následujícího dne se nenápadně proplížil přes celou vesnici, aby se zúčastnil shromáždění v malém kostele. Damare byl i přes svůj útlý věk křesťanem, který toužil po společenství druhých věřících, a který chtěl uctívat svého pravého Pána – Ježíše.

Když se chlapec vrátil zase k velbloudům, čekal tam již na něho jeho pán: „Kde jsi byl?“ ptal se. Chlapec mu bez bázně odpověděl, že v kostele.

„Udělal jsi dvě smrtelné chyby,“ rozkřiknul se na něho otrokář. „Včera jsi neuhlídal jednoho z velbloudů a dnes jsi táhl za nevěřícími!“ Damare pochopil, že tentokrát z toho jen tak nevyvázne.

Jeho pán se otočil a šel do stodoly. Vrátil se

s velkou dřevěnou deskou, s několika hrubými hřeby a kladivem. Vzteky šílený otrokář pak strachem ztuhlého Damaereho vtáhl za plot svého pozemku a přinutil ho, aby se natáhl na desku a pak mu k ní s mimořádnou brutalitou přibil nohy jak v kolenou tak v chodidlech.

Damare v hrozných bolestech zoufale křičel o pomoc. Ale jeho pán, chladně a beze slova odešel.

Zatímco sténající Damare ležel na poli, šel kolem nějaký muž. Když uviděl malého chlapce v jeho situaci, zhrzil se. Podobně jako milosrdný Samaritán se přikradl za plot a chlapce, tak jak byl, odnesl do nemocnice, kde ho vyprostili z jeho strašlivé pozice.

O sedm dní později byl chlapec propuštěn a ujal se ho právě onen laskavý člověk, který mu předtím pomohl.

O půldruhého roku později se stalo, že se vesnice kde Damare i jeho opatrovník žili, stala terčem útoku a oba zmínění byli během bojů rozdělení. Islámští vojáci byli z vesnice vypuzeni a Damare zůstal sám. Když ho však uslyšel mluvit velitel osvoboditelské jednotky, poznal, že pochází z kmene Dinka a zvolal na ostatní: „Ten chlapec je přece jeden z nás!“

Damare pak s vojáky odešel do jejich tábora, kde vyprávěl svůj příběh. Velitel nechal pátrat po jeho příbuzných, ale když nikoho nenašli, sám chlapce adoptoval.

Dnes je Damaremu již patnáct let a žije v městě Mario Kong. Je smutný, že nemůže běhat stejně rychle jako jeho vrstevníci, ale říká, že tomu muži, který mu tolik ublížil, již odpustil. Ví, že Pán Ježíš byl přibit na kříž, aby všechny naše hříchy mohly být smazány.

Ještě než jsme odjeli, obdarovali jsme tohoto chlapce nejpotřebnějšími věcmi – sítí proti moskytům, mydlem, novým oblečením, botami, čepicí, novou Biblií, rybářskými potřebami (Damare nám vyprávěl, že ryby má ze všeho nejradši) a také kopacím míčem. S úsměvem na rtech nás Damare prosil, abychom doma poděkovali všem křesťanům, kteří se modlí za Súdán a prosil za další modlitby, zejména za súdánské děti.

muži rozpoutala vzrušená náboženská debata, která skončila ve chvíli, kdy jeden z mužů pastora zastřelil. Panuje přesvědčení, že oba ozbrojenci patřili k nějaké militantní islámské organizaci.

Pastor Shueb byl ženatý a zbyla po něm vdova s pěti dětmi ve věkovém rozmezí osmi měsíců a třinácti let.

Modlete za všechny ty, kteří jsou tragickou smrtí pastora Shueba zasaženi. Přimlouveme se, aby evangelizační práce v této problémové zemi i nadále pokračovala. Pastor Shueb aktivně pracoval pro organizaci „Svět v nouzi“. Hlásal evangelium, a pracoval i jako humanitární pracovník.

– *Hlas mučedníků*, Kanada,
12. května 2004

■ Čína

ZATČENÍ KATOLICKÉHO BISKUPA

5. dubna vtrhla policie do domu podzemního katolického biskupa Jia Zhiguo, který je duchovním správcem oblasti Zhengding v čínské provincii Che-pej. Policisté biskupa odvezli se slovy, že pouze vykonávají příkaz svých nadřízených.

Devětašedesátiletý biskup Jia má již za sebou dvacet let strávených ve vězení pro víru. Naposled byl zatčen a po tři dny držen ve vazbě v březnu 2002. Jeho dům, ve kterém dohlíží na péči o zhruba stovku hendikepovaných sirotků, byl mnoho let pod trvalým dohledem tajné policie.

Podle Nadace kardinála Kunga nejsou známy žádné další podrobnosti ani důvody biskupova zatčení, jakož ani jeho současné místo pobytu. Modlete se za bezpečí i adekvátní chování policie k biskupu Zhiguo. Modlete se, aby co nejdříve byly známy nějaké informace o současném stavu. Pamatujte v modlit-

bách i na stovku sirotků, kterým biskup sloužil a jejichž úděl je za této situace nejistý.

– *Hlas mučedníků*, Kanada,
5. dubna 2004

ZATČENÍ PASTORA A ZNIČENÍ MODLITEBNY V PROVINCI ČE-ŤIANG

Sto let stará budova, kterou čínská neregistrovaná domácí církev používala jako svou modlitebnu byla 11. března těžce poškozena a 31. března úplně stržena. Budova církve se nacházela ve vesnici Dong Gang Xi, kraj Beilun v provincii Če-ťiang. Kongregace měla kolem tří set členů a vznikla před dvaceti lety. Její padesátiletý pastor Liu Fuen ve sboru působil od jeho vzniku.

Budova, která byla vlastnictvím pastora i jeho obydlím, a kde se sbor setkával ke společným shromážděním byla úředně označena za místo „ilegálních náboženských shromáždění“ a to právě 8. března, kdy se v domě sešli věřící, aby tam provedli určité změny, které by setkání kongregace lépe vyhovovaly.

O tři dny později přišly desítky příslušníků veřejné bezpečnosti a vládní úředníci a budovu během půlhodinového zásahu těžce poškodili. Celou skupinu vedl Wang Tao, ředitel krajského Úřadu pro náboženské záležitosti. Čtyři sousedé, kteří nebyli křesťany, se snažili stěžovat si u Wanga slovy: „Jak můžete, jen tak z ničeho nic, zničit něčí dům?“

Wang ihned přikázal, aby všechny čtyři muže na místě zatkli. Ti nakonec zůstali ve vazbě celkem patnáct dní.

Křesťanům se podařilo některé škody na domě opravit a dál se v budově scházeli až do 31. března. Toho dne dorazila opět skupina policistů a úředníků vedená Wangem, tentokrát však ještě s 28 různými vozy. Čtyři příslušníci veřejné bezpečnosti vstoupili do budovy

Súdánský otrokář přibil tohoto chlapce k dřevěné desce a pak klidně odešel.

Vietnam

NOVÉ ZPRÁVY O VYVRAŽDOVÁNÍ KŘESŤANŮ

International Christian Concern (ICC), organizace obhajující lidská práva se sídlem ve Washingtonu se prostřednictvím svých zdrojů dověděla, že situace křesťanů žijících v horách středního Vietnamu je i nadále zoufalá. Vietnamské úřady drží tuto oblast ve smrtelném stisku a zdejší vesnice jsou od okolního světa takřka neprodyšně uzavřeny. Toto platí nejenom o tanních komunikacích ale rovněž o jakýchkoli informacích o situaci v oblasti. To vše naznačuje, že utrpení zdejšího obyvatelstva stále vzrůstá.

Vietnamské úřady dělají všechno možné, aby pravda o situaci těchto horských obyvatel nevyšla najevo. Sdělovací prostředky směřují jen do předem určených míst, kam nyní úřa-

dy samy pořádají výpravy pro novináře. Tyto výpravy silně připomínají někdejší cesty do legendárních Potěmkinových vesnic. Vedle toho se úřady všemožně snaží zdiskreditovat všechny demonstrace a projevy nespokojenosti jako „podněcované z vnějšku“. Ovšem jinou příčinou pokojné demonstrace, ke které došlo o těchto Velikonocích, je zoufalství horských kmenů z mnohaletého intenzivního pronásledování a rovněž snaha, aby jejich pravá situace vyšla najevo. Tito obyvatelé Vietnamu dobře vědí, že mají co činit s „šelmou“, která jim rozhodně nic neodpustí.

Podle zpráv, které agentura ICC obdržela dosahuje počet zabitých křesťanů v devíti horských vesnicích provincie Daklak již počtu 251.

– *International Christian Concern, USA*,
30. dubna 2004

Nigérie

JEDENÁCT KŘESŤANŮ ZABITO V KANO JAKO DALŠÍ POKRAČOVÁNÍ SPIRÁLY NÁSILÍ MEZI KŘESŤANY A MUSLIMY

11. května bylo v Kano zabito jedenáct křesťanů jako odezva posledního masakru při kterém křesťané ve státě Plateau zabili minimálně 67 muslimů. Ve jmenovaném státě dosáhlo násilí mezi křesťany a muslimy již nekontrolovatelných rozměrů.

KANO

11. května: Rozhněvaní muslimští demonstranti – jejich počet šel do tisíců – se pod vedením svých duchovních divoce hnali ulicemi v Kano (středisko konzervativního islámu v Nigérii) a napadali tamní křesťany. Demonstranti blokovali silnice, vytahovali křesťany z jejich vozidel a nejméně jedenáct jich usmrtili. Křesťanské obchody a firmy a rovněž kostely byly vypáleny. Školy a obchody jejich vlastníci a správci okamžitě uzavřeli a tisíce křesťanů se běželo ukrýt na policejní akademii.

Muslimové po celé Nigérii byli rozezleni hrozivým masakrem při kterém křesťanští

a násilně vyvedli deset křesťanů, kteří se tam právě modlili. Pak policie a další zástupci úřadů pak pomocí techniky budovu kompletně zničili tak, že zůstaly jen hromady sutin. Kolem budovy pak úředníci vyvěsili cedule s oznámením, které informovalo, že se na tomto místě prováděly ilegální náboženské aktivity a že z tohoto důvodu byla budova také zničena. Během demolic bylo toto prohlášení vyvoláváno tlampačem.

Pastor Liu Fuen se po násilné demolici svého domu nějakou dobu ukrýval, ale nakonec byl 9. dubna zatčen šesti příslušníky veřejné bezpečnosti v domě svého nejmladšího syna Liu Yongshenga.

Policie však s násilím proti této kongregaci neustala. Když se sbor shromáždil k velikonočním bohoslužbám v domě nejstaršího pastora syna Liu Minglianga, přepadli policisté shromáždění znovu, věřící rozehnali a Minglianga zatkli. Přepadovou akci vedl Hu Xinyu, krajský šéf tzv. Divize politické ochrany.

Na pastora Liu i jeho syna Liu Mingliang byla uvalena tzv. „kriminální vazba“. Zatímco vazba „úřední“ obnáší patnáctidenní vězení, kriminální vazba nemá dáno žádné časové ohraničení.

„Čínská vláda se snaží církve všemožně kontrolovat,“ prohlašuje Todd Nettleton, mluvčí amerického Hlasu mučedníků. „Ti zatýkaní a úřady postřkovaní čínští občané nejsou žádní výtržníci ani kriminálníci, ale jsou to prostě křesťané, kteří chtějí společně uctívat a poznávat Boha.“

– *Hlas mučedníků, USA*, 16. dubna 2004

■ Myanmar

PŘÍBĚH RUN HER LINGA

Jmenuji se Run Her Ling a sloužii jsem pětadvacet let coby baptistický pastor v provincii Chin, která se

nachází na severozápadě Myanmaru. Začátkem roku 2003 jsem byl zatčen a obviněn z obchodování s lidmi. Důvodem byla skutečnost, že jsem založil a spravoval sirotčinec, kde žilo zhruba třicet dětí. Tyto děti byly opuštěné kvůli tomu, že jejich rodiče trpěli extrémní chudobou, anebo byli nasazeni do armády. Je samozřejmé, že děti v rámci naší péče slyšely evangelijní zvěst.

Ve skutečnosti to je ovšem naše vláda, která s lidmi obchoduje. Již spoustu mladých lidí odvedla násilím do armády. Mladí lidé jsou chytáni po lesích jako zvířata. Tak například přišli i do naší vesnice a oznámili, že policisté potřebují, aby s nimi hned odešlo padesát lidí. Tím vzali rodiče mnoha dětem. Později se vrátili a tyto děti odvedli rovněž! Protože děti nemají žádné příbuzné, kteří by se o ně mohli postarat, stanou se předmětem obchodu s lidmi. Tato praxe je obyvatelům Myanmaru důvěrně známá.

Vojenští a policejní páni se v tomto výnosném obchodě spojili. Obchodování s lidmi je kvůli zdejší chudobě velmi rozšířené. Dokonce i někteří rodiče své děti prodávají za peníze jako otroky. Požádal jsem některé příbuzné, aby své děti poslali do zdejších sirotčinců anebo v Yangonu. To však strašně rozhněvalo úřady a tak jsem byl sám obviněn z obchodování s lidmi. To, co říkám je skutečnost a pravda, avšak pravda se v Myanmaru nahlas říkat nesmí. Díky Bohu, že původní rozsudek smrti, který byl nade mnou vynesen, byl nejdříve změněn na doživotí a nakonec na domácí vězení. Je obdivuhodné, jak Bůh odpovídá na modlitby – nyní mu mohu opět sloužit. Ve vězení jsem rovněž poznal řadu křesťanů a mnohému jsem se od nich naučil. Například tomu, že se modlím i za ty, kteří jsou za současný stav naší země nejvíce zodpovědní. Ať Pán požehná všem, kteří jsou pro víru

povstanci zabili o prvním květnovém víkendu ve městě Yelwa (stát Plateau) minimálně 67 muslimů (ovšem mohlo jich být i desetkrát tolik). Masakr byl součástí násilí mezi muslimy a křesťany, které má v tomto státě stále vzrůstající tendenci. Významný muslimský představitel Umar Ibrahim Kabo pronesl na adresu muslimských demonstrantů velmi ostrou kritiku a vyzval prezidenta Oleseguna Obasanja, aby nechal zatknout všechny hlavní zainteresované osoby, jinak ponese i on za celou situaci osobní zodpovědnost.

Místní křesťané v Kano platí nyní daň za násilí, ke kterému došlo stovky mil daleko a se kterým nemají nic společného. Arcibiskup Josiah Fearon pro agenturu *Barnabas Fund* telefonicky uvedl, že prožívá veliké obavy o křesťany v Kano. Doslova prohlásil: „Obávám se, aby křesťané v dalších nigerijských oblastech nebyli kvůli událostem v Yelwa vystaveni ze strany muslimských komunit podobným odvratným útokům.“

PLATEAU

Ve státě Plateau bylo od února zabito minimálně 269 lidí při brutálním násilí, které propuklo mezi muslimy z kmene Hasua a Fulani a křesťanskými bojovníky z kmene Tarok. Nejnovější vlna násilí se pak začala v polovině února při střetu mezi muslimy a křesťany ve vesnici Mavo v okrese Wase, při které přišlo o život deset osob. O několik dní později, 19. února byli ve vesnici Tunga (okres Langtang) zabiti čtyři policejní důstojníci. Pachatelé byli islámští militanti usilující o pomstu.

Ve městě Yelwa (okres Shendam) došlo k prvnímu násilnému střetu 24. února, když muslimští bojovníci kmene Fulani znovu zaútočili a zabili 48 křesťanů, kteří utekli do kostela, aby tam hledali útočiště – marně. Některé zprávy pak vypovídají, že mrtvých bylo při tomto incidentu více než padesát, a že z města uprchlo přes 100 křesťanů. O dva dny později se křesťané obořili na své muslimské sousedy v nedalekém městě Gerkawa a zabili 40–50 muslimů, jako odvetu za masakr v Yelwa. Armáda evakuovala z Gerkawa asi 3 000

muslimů a přesídlila je do Yelwa. Tím se muslimská většina v tomto městě je více posílila.

Během března a dubna zůstala situace v tomto regionu stále mimořádně napjatá a koncem dubna explodovala do hromadného násilí v několika vesnicích na hranicích států Plateau a Taraba. Odhaduje se, že přitom přišlo násilně o život zhruba 100 lidí. Onen poslední útok z 1–2. května při kterém se křesťanští povstalci snažili získat opět město Yelwa, a který tak rozněval muslimy po celé zemi, byl evidentně následkem předchozího násilí. (Město Yelwa je vesměs v mezinárodních médiích nyní popisováno jako „převážně muslimské“ a to bez ohledu na skutečnost, že to je čistě výsledek dřívějších masakrů a únorového vyhnání křesťanů z města.) Během tohoto posledního krvavého incidentu bylo oficiálně potvrzeno usmrcení 67 lidí avšak podle dalších odhadů by tento tragický počet mohl dosahovat 200, 350 nebo dokonce 630 obětí.

Kromě těch, kteří přišli o život byly stovky lidí zraněny a minimálně 7500 lidí se během tří měsíců stalo běženci rozptýlenými do okolí. Tisíce domů a několik kostelů a mešit bylo vypáleno do základů. Některé zprávy naznačují, že došlo k únosům dětí a žen. Kromě toho se také odehrála řada drobnějších konfliktů.

POZADÍ KONFLIKTU

Od září 2001 se ve státě Plateau stupňovalo napětí mezi domorodými křesťany a animisty (převážně zemědělci) a etnickými muslimskými přistěhovalci ze severu (převážně pastevcí) z kmenů Hausa a Fulani, až tento konflikt dosáhl otevřeného násilí. Při bojích mezi oběma komunitami bylo zabito přes 6 500 lidí a mnozí mladí křesťané přitom hráli roli jak agresorů tak obránců. Zatímco je toto násilí převážně ekonomického a etnického charakteru, hraje v něm přesto důležitou roli rozměr náboženský: dochází k útokům na kostely a mešity a každá z obou skupin pohlíží na tu druhou jako na „křesťany“ nebo „muslimy“, což je vlastně synonymem jejich etnické

ve vězení – musíme na ně všichni stále pamatovat.

Ještě se zmíním o podrobnějších okolnostech mého zatčení. Bylo to 11. června 2003 v 7.30 hod. – právě jsem si četl Bibli, když k nám přišli policejní agenti a sdělili mi, že s nimi musím jít na policejní stanici v Kalemyo. Když jsme tam přišli, zjistil jsem, že si podobně předvedli i řadu mých přátel. Z naší vesnice nás tam bylo patnáct. Policisté mi ihned nasadili pouta a zavřeli mě na dva dny do malé místnosti, kde se snad po pět let neuklízelo. Protože tam nebyl záchod ani kelblík nebo umyvadlo, byl tam nesnesitelný zápach. Něco tak strašného jsem za svůj život ještě nezažil. Prvních pět minut v této díře mi připadalo jako věčnost. Pak nás odvedli před soud a mně jako prvního ze všech odsoudili k smrti, pak to změnili na doživotí a nakonec na dvacet let. Při každé příležitosti jsem proti rozsudku protestoval. Bylo mi strašně při pomýšlení, že bych měl v takových podmínkách strávit dvacet let a nevidět svou rodinu, dcery a své spoluvěřící. Do vězení jsem šel pln hrozných depresí.

V dalších dnech jsem ve vězení potkal řadu dalších věřících, kteří se tam stejně jako já ocitli bezdůvodně. Pak přišla síla povzbuzení od Boha a společně s těmito věřícími jsme se modlili ve dne v noci. Nikdy jsem předtím nezažil takovito bohatý duchovní život. I když jsme všichni dál raději počítali s tím, že se z vězení jen tak hned nedostaneme, začala v našich srdcích nabývat navrch duchovní radost. Také jsme začali zvěstovat evangelium našim spoluvězňům. Ačkoli jsme byli v poutech, přesto jsme byli svobodní, neboť Bůh osvobodil naše srdce od úzkosti a strachu, které nás předtím naplňovaly. Milostí Boží se nakonec k víře v Krista obrátilo na třicet osob.

„Falešné obvinění, že jsem ob-

chodoval s lidmi a naváděl k tomu i druhé, mi vůbec neuškodilo. Radost, že mohu ve vězení druhým kázat evangelium, mi tuto nespravedlnost plně vynahradila.

Prosím všechny křesťany, aby se přimlouvali za všechny věřící, kteří se v Myanmaru dostali nespravedlivě do vězení.“

– *Hlas mučedníků*, USA, leden 2004

■ Německo

JEDNO ZE DVOU NĚMECKÝCH DĚTÍ VĚŘÍ VE VĚČNÝ ŽIVOT

Podle veřejného průzkumu konaného mezi 1200 respondenty ve věkovém rozmezí 7–17 let je 54 % z nich přesvědčeno, že existuje život po smrti, 38,5 % posmrtný život popírá a 8,1 % se v této otázce nedokázalo rozhodnout.

Výsledky tohoto průzkumu byly publikovány v mnichovském časopise „Eltern for family“. Jedna desetiletá holčička popsala své snění o nebi: „Chór zpívá, hrají varhany, jako v kostele. Duše proudí velkým sálem a hrají si s anděly.“

Jistý dvanáctiletý chlapec pak věří, že nebe je podobné zemi, „jen mnohem větší, dokonalejší, pokojnější a mnohem krásnější“. Stejně stará holčička pak čeká, že zase uvidí svého bratříčka, který tragicky zemřel při dopravní nehodě. „Jsme si doma všichni jisti, že se s ním opět setkáme.“

Další třináctiletý chlapec má zase konkrétní představu o pekle: „Sv. Petr má klíče od nebe. Avšak politiky posílá do pekla.“ Jiní žáci však představu o věčném životě odmítají. Patnáctiletý středoškolák je přesvědčen, že nebe je výmysl lidské mysli. Jeho spolužák souhlasí: „Šlapali bychom jeden druhému na nohy, kdybychom chtěli jít všichni do nebe.“

– *idea*, Německo, 20. března 2004

identity. Je rovněž nadmíru očividné, že mnozí muslimští povstalci, kteří se bojují účastní, nazírají na tento konflikt především z hlediska svého náboženství a představuje pro ně boj za vyhnání křesťanů a větší islámské državy v převážně křesťanském státě Plateau. V některých bojích se rovněž angažují islámské militanti ze sousedního Čadu a Nigeru.

MODLITBA

Pamatujte ve svých modlitbách na situaci v Nigérii. Přimlouvejme se, aby křesťané, kteří sáhli po zbrani, činili pokání a místo na vlastní řešení tamních problémů se snažili posilovat zákon a pořádek. A také, aby všechny okolnosti byly řádně vyšetřeny a ti, kteří toto násilí rozpoutali a páchali byli pohnáni k odpovědnosti. Pamatujme také na ty, kteří v těchto bojích přišli o své neblížší. Modleme se také za tamní vládcy, představitele, vojáky a policisty, aby byli plně objektivní a uplatňovali právo a spravedlnost.

– *Barnabas Fund*, Velká Británie,
13. května 2004

INFORMACE O HOSPODAŘENÍ ZA ROK 2003

Milí bratři a sestry,
děkujeme všem, kteří na nás stále pamatují, ať již modlitebně nebo finančně. Chceme Vás jako každoročně informovat o našem hospodaření za uplynulý rok. Přijaté dary činily celkem – 570 695 Kč. Výdaje byly následující: humanitární dary – 228 766 Kč (Súdán, Pákistán, Moldávie, Ukrajina, Rumunsko a další.) Náklady na bulletin (tisk, sazba, poštovné) – 195 856 Kč. Příspěvek na tisk literatury – 40 000 Kč. Kancelářské potřeby – 6 481 Kč. Bankovní poplatky – 9 525 Kč. Cestovné – 2 574 Kč.

Můžete nám psát na naši e-mailovou adresu:
ppc-sf@cmail.cz

**Další informace v angličtině lze najít
na internetových**

**adresách: www.persecution.com
www.persecution.net**

**Starší čísla v elektronické podobě naleznete na
internetové adrese: mucednici.prayer.cz**

Nečím mu těžkosti

Právě jako byla pro Ježíše smrt nevýslovně bolestivá, tak mu rovněž velkou trýzeň přineslo i jeho zrození. Ve Skutcích 10,44 stojí psáno: „Duch svatý padl na všechny...“ Návrat Ducha, který pro nás znamená duchovní povznesení, je pro něho naopak pádem. „Semena padla,“ říká Ježíš v podobenství O rozséváči (Matouš 13,4). Před vývojem do pšeničného klasu musí zrno nejdříve padnout z rukou Mistra. Ježíš později vysvětluje, že půda zde symbolizuje různé typy a kvality lidí (Lukáš 8,12–15). Nicméně pro každé zrno je příchod do země pádem. A v tomto smyslu je předznamenáno narození každého člověka. Jak mnohem více musí být zrození Syna Božího sestupem, bolestí, kterou raději ani nezmiňuje. Hloubka jeho sestupu je naznačena skutečností, že byl položen na to nejnižší místo – do stáje.

Jak jsme my křesťané smělí, když zpíváme: „Přijď do našeho srdce.“ Ale jaké záměrky ho tam čekají! Mnoho věrných duší, které předvídají vlastní pády a následnou bolest svého Mistra, opakují Petrova slova, která vyřkl, když padl k Mistrovým nohám: „Pane, odejdi ode mne, protože jsem hříšný člověk“ (Lukáš 5,8).

Rímský setník, místo toho, aby Ježíše, jako my pozval, mu řekl: „Pane, neobtěžuj se, neboť nejsem hoden, abys vešel pod mou střechu.“ Tento setník byl pochválen za víru, která předčila tu, kterou Ježíš tehdy nalezl v Izraeli. Jaký kontrast k našemu zvyku obtěžovat ho mnoha maličkostmi, které by mohl třeba vykonat nějaký anděl. Ale my si kvůli svým osobním potřebám dáváme zavolat samotného Mistra, abychom ho, při každé příležitosti, žádali o viditelná znamení.

Opravdu milující duše se úzkostlivě snaží, aby svého Milovaného nerušila. Znáám dívku, která byla zamilována do mladého muže a věděla, že má před sebou velmi úspěšnou dráhu. A protože cítila, že by mu byla svou nevzdělaností jen břemenem, odmítala jeho nabídky a nakonec zařídila, že se oženil s jinou dívkou, která se pro jeho postavení hodila mnohem lépe. Občas se veliká láska může projevit i v odmítnutí milované osoby.

Ježíšův příchod na tuto zem pro něho znamenal velkou agónii. Jeho příchod naplnit tvou modlitbu mu přináší těžkosti. Tak mnoho lidí bylo uzdraveno od své slepoty, aby pak s očima doširoka otevřenými po světských žádostech, běželi za svými chťiči a zapomněli, komu za svůj zrak dluží. Křesťané mnoho věcí odmítají. Odmítní rovněž mnohé své požadavky. Dopřej Mistru klid v době, kdy si přeje být sám.

Neměl bys ho však vyrušovat ani tehdy, když jsi vážně zraněn? Možná ani tehdy ne, neboť co budeš dělat, když Kristus tvé modlitby přijme a tvé utrpení utiší? Neutrpěl bys tím velikou ztrátu?

Stalo se, že jistý člověk spolkl ve spánku jedovatého hada, který ho uštkl do hrdla. Probudil se v hrozných bolestech, ale nevěděl, co se mu stalo. Právě šel kolem lesní poutník, zkušený člověk, který pochopil, co se stalo a začal tlouci toho ubožáka, až se mu udělaly modřiny. Nakonec hada konečně vyzvrátil a ten se odplazil. Měl postižený prosit onoho zkušeného muže, aby ho nechal být, ačkoli by s největší pravděpodobností zemřel?

Nikdo z nás nedostává více ran, než je nezbytně třeba: „U vás jsou pak sečteny všechny vlasy na hlavě“ (Matouš 10,30). Naše životy byly předzvěděny. Což tedy náš nebeský přítel rovněž neví kolika souženými musíme projít?

Neobtěžujme Mistra. On ví všechno.

– Z knihy Richarda Wurmbraunda „100 Prison Meditations“

H L A S MUČEDNÍKŮ

vychází pětkrát do roka.
V prosinci vychází dvojčíslo.

Bulletin vydává občanské sdružení
Pomoc pronásledované církvi.
K hlavním cílům tohoto sdružení patří:
a) poskytovat hmotnou a duchovní pomoc pronásledovaným a potřebným křesťanům
b) informovat veřejnost o pronásledování křesťanů
c) podporovat vydávání literatury, která vypovídá o křesťanských mučednících

Občanské sdružení úzce spolupracuje s celosvětovou misijní organizací *International Christian Association*.

PĚT HLAVNÍCH ZÁSAD

této misie je založeno
na Epištole Židům 13,3

1. Poskytovat (v příslušném jazyce) Bible, křesťanskou literaturu a vysílat křesťanské rozhlasové programy do zemí a oblastí, kde jsou křesťané pronásledováni.
2. Poskytovat v těchto oblastech pomoc rodinám křesťanských mučedníků.
3. Organizovat podpůrné projekty na pomoc věřícím, aby v zemích, kde byli pronásledováni komunistickým režimem mohli obnovit svá vyznání i civilní životy.
4. Získat pro Krista ty, kteří vzdorují evangeliu.
5. Informovat svět o krutostech páchaných na křesťanech.

Tento bulletin lze bezplatně objednat na adrese:

Hlas mučedníků

pošt. př. 21

377 01 Jindřichův Hradec

Dobrovolné příspěvky je možno zasílat na účet:

**Pomoc pronásledované církvi
ČSOB Jindřichův Hradec**

č. ú.: 131257607/0300

konstantní symbol: 379

Film „Utrpení Krista“ dojímá tisíce Arabů

VELIKÉ FRONTY PŘED JORDÁNSKÝMI
KINOSÁLY

Film Mela Gibsona „Utrpení Krista“ dojímá mnoho muslimů na Středním východě až k slzám. V hlavním jordánském městě Ammanu se před kinosály promítajícími tento film vytvářejí dlouhé fronty.

Učitelé své žáky vodí na filmové představení tohoto filmu, který líčí posledních dvanáct hodin před ukřižováním. Části filmu jsou také vysílány na arabské TV, po nichž následuje panelová diskuse s muslimskými učiteli.

Podle očitých svědků je arabské auditorium hluboce dojata Kristovým utrpením. Pouliční prodejci pak nabízejí pirátské kopie filmu. DVD a videonahrávky filmu jsou podle britské informační služby *Ekklesia* velice žádané. Západní filmy jsou pak na černém trhu k dostání i dokonce v Saúdské Arábii, která patří k těm nejpřísnějším islámským zemím.

Reakce na Gibsonův film byly naproti tomu na „křesťanském západě“ mnohem chladnější. Velká většina německých, švýcarských a rakouských médií, stejně jako řada církevních představitelů, kritizuje film za jeho zobrazování násilí a údajný antisemitismus.

Biskup Wolfgang Huber, vrcholný představitel hlavní protestantské linie v Německu, lidem radil, aby na tento film nechodili. Avšak na jeho zástupce, biskupa Christopa Kaehlera, film udělal silný dojem a účastní se i o tomto snímku veřejné debaty.

Většina evangelikálů se na film dívá jako na jedinečnou příležitost vysvětlit nekřesťanům význam Kristova utrpení. Návštěvníkům promítání filmu již bylo rozdáno na 750 000 traktátů s poselstvím jednoho z předních východoněmeckých evangelistů, Theo Lehmana.

V Hamburku a v dalších městech si evangelikálové pronajímají divadla, na jiných místech podávají k filmu duchovní výklad. Německá evangelická aliance, která reprezentuje 1,3 milionů evangelikálů, povzbuzuje křesťany, aby využili této mimořádné evangelizační příležitosti. „Nikdy dříve nebylo Kristovo utrpení předmětem tak vzrušené veřejné debaty,“ prohlašuje výkonná rada aliance.

Švýcarská evangelická aliance má z filmu rovněž pozitivní dojem, ačkoli množství zobrazovaného násilí jí připadá na samé hranici únosnosti. Protestantští a katoličtí biskupové ve Švýcarsku se vůči filmu staví velmi rezervovaně a považují jej za „postradatelný“.

– *idea*, Německo, 27. března 2004